

"סוד החשמל"

דף מתוך סדרת הספרים

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

פרשת בלק תשע"ג תהא שנת גאלת עולמים.

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר לפרשת בלק על דרך פלפול ההלכה.

מאת הרה"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

מופיע בעמוד י"א.

מאמר 'העולם השמיני שמעל הטבע'.

פרק י"א.

הפסוקים הקרויים נביא מצני"ה כרקיע אמאמר יצולט השמיניו העצף הטמצי' עם הוספות חדשות נוספו לאחרונה.

מובא בלק"ת להאריז"ל (מטות ע' רלא) "אחד אחז מן החמשים" שהוא היסוד הנקרא כל, גימטריא נ', כי משם מקבלת, וזהו מלת "אחז" כי בקאן היא אחוזה בעצם בסוף אות ו'. רואים שהיסוד אחוז בשער החמשים בשמיני, ומשם הוא מקבל את השפע. וכן הבאנו במאמר 'חשמל לולב' מהזהר (תיקונים כט.) שהכתוב "כי כל בשמים ובארץ", מרמז על היסוד. וכן מובא בספר 'ציון ועריה' להרב משה נואלפסון שליט"א, (ע' ע) ש"כי כל" בגימטריא יסוד. וכן אח"ד מרמז בכתוב (במדבר לא, מז) "את האחז אחד מן החמשים" בדלוג ד' אותיות, דחוטי הקדשה הם בחינת אחד עם הקב"ה וזה שכתוב "אחד אחז מן החמשים" שהחוט מתאחד עם שער החמשים המאחד עם הקב"ה. וכן הכתוב (שם ל) "אחד אחז מן" בגימטריא עמוד המסמל את החשמל. וכן "אחד אחז מן החמשים" בגימטריא שרביט המסמל את החשמל. וכן "אחד אחז מן החמשים מן האדם מן הבקר" בגימטריא שלשלת.

מובא בלק"ת (שיה"ש יב.) שכנסת ישראל נקראת כלה, דכלה אותיות כל ה, בחינת ה' שמסמלת את המלכות שמקבלת מהכל שהוא היסוד הנמשך מהשמיני. וכן מובא בספר 'קהלת יעקב' (ערך כל) שמלכות אותיות תום כל, לרמז שהמלכות היא הסוף של היסוד הנקרא כל. נראה דמלכות וכלה הן מלשון תכלית וסוף, דהמלכות היא התכלית והסוף של כל העולמות. וכן המלה תכלית מרכבת מאותיות ת' כלי ת' המרמזות על האות ת' שהיא סוף האותיות, ועל הכלי המסמל את המלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם'. וכן מובא בספר 'אמונת עתיד' (תש"ס ע' קעב) שכלה היא מלשון התפלות דכלה נכללת בחתן. וכן מצינו שכנסת ישראל נקראת בשם "אשת חיל", כמו שכתוב (משלי לא, י) "אשת חיל מי ימצא וגו'". ומובא בספר 'אמונת עתיד' (תשנ"ז ע' רסב) שחיל בגימטריא יובל. ומבאר לדברינו דכנסת ישראל היא בבחינת "אשת", ושרשה מהיובל "חיל", ולכן כתוב "מי ימצא" דמי מסמל את עולם היובל.

מובא ברמב"ן (בראשית כד, א) "ברך את אברהם בכל", אחרים חדשו בפרוש הכתוב הזה ענין עמק מאד, ודרשו בזה סוד מסודות התורה, ואמרו כי "בכל" תרמז על ענין גדול, והוא שיש לקב"ה מדה

תקרא "כל", מפני שהיא יסוד הכל, והיא המדה השמינית מיג' מדות, ומדה אחרת תקרא בת נאצלת ממנה, ובה הוא מנהיג את הכל, והיא שנקראת כלה, בספר שיר השירים, בעבור שהיא פלולה מהכל, והיא שחכמים מכנים שמה פנסת ישראל במקומות רבים, בעבור שהיא פנוסת הכל, והמדה הזאת היתה לאברהם אבינו, ולכן אמרו כי אין הברכה על שהוליד בת, אבל היא רומזת ענין גדול שבין אותו, במדה שהיא בתוך מדת הכל, ולכן תקרא גם היא כל. רואים שהבת המסמלת את המלכות, מקבלת מהכל, שהיא המדה השמינית של היג' מדות, והיא יסוד הכל. וכן מצינו בזהר (השמטות רנו): שהיסוד הוא הספירה השמינית. ומפרש שם את המלה אחד בקריאת שמע, שהיא אות א' אלופו של עולם, שמשפיעה לאות ח' שמסמלת את השמיני שישפיע לאות ד' שמסמלת את המלכות. ומבאר לדברינו דשרש היסוד מהשמיני, לכן הוא בחינת שמיני. וכן מצינו בזהר (בא מ): שמבאר הכתוב הנאמר על ארץ ישראל "לא תחסר כל בה" שבארץ ישראל שורה היסוד דקדשה הנקרא כל. וכן "לא תחסר כל בה" בגימטריא ספירות המסמלות את חוטי החשמל, כדבארנו בפתיחה לספר. וכן מובא בספר 'סוד השמחה' מהרב גלזרסון שליט"א (ע' 97) שאותיות המלה כל בהכפלה (היינו א+ב+ג+ו) הן מספר מאה שמונים. ובארנו במאמר 'חשמל לולב', שביסוד יש מספר ח"י. וכן נראה לבאר הכתוב (תהילים קמה, ט) "טוב הוי"ה לכל ורחמיו על כל מעשיו", שהקב"ה משפיע את השפע לבחינת כל המסמל את היסוד שישפיע לכל מעשיו. וכן מצינו בגמרא שהממנה בבית המקדש נקרא אמרכל מלשון אמר כלא. וכן הכתוב (דברים כח, מ) "זיתים יהיו לך בכל" בגימטריא ציצית. דיש כאן רמז שהשפעת הזיתים ליסוד שנקרא כל, נעשית דרך חוטי הציצית המסמלים את היסוד.

מובא בספר 'מאור ושמש' (פ' פנחס ד"ה והנה) והנה בהנר"ן יש נר"ן כפופה ויש נר"ן פשוטה, והציוור של הנר"ן כפופה היא יו"ד בראשה, וגופה היא וי"ו. ורגל שלה כפופה רומז שהשפע הולך מהיו"ד לוי"ו בלי צמצום, ואחר כך מתעקמת השפע בצמצום קצת כדי שלא תלך גם להסתר אחרת והנר"ן פשוטה רומז על העתיד שיתבטל הקלפות לגמרי, אז תלך השפע ממקור העליון בלי שום צמצום כלל. רואים שהאות נר"ן מסמלת את השפע שבא מהיו"ד ומשפיע לוי"ו. והם דברינו שהנר"ן מסמלת את שרש הוי"ו שהוא השער החמשים הנרמז באות יו"ד של שם הנר"ה.

כתוב (ירמיה יז, ח) "והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה פי יבא חם והיה עלהו רענן ובשנת בצרת לא ידאג", נראה לבאר דשרשי העץ המסמלים את החשמל הן מהיובל המסמל את השמיני, ולכן פתוב ועל יובל ישלח שרשיו. וכן מצינו ברמב"ן (ויקרא כה, י) שמקשר את המלה יובל בכתוב זה ליובל. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ב ע' קמו) ש"יובל" ר"ת "ובשנת בצרת לא ידאג". וכן "שתול על מים ועל יובל" בגימטריא תפארת המסמלת את היסוד העליון המתחבר לשמיני. וכן "כעץ שתול על מים" בגימטריא שבת קדש המשפיעה את שפע היסוד.

מצינו במדרש (במדב"ר כא, יח) מהיכן הוא שוטה [הלוינות], תני רשב"י ונהר יוצא מעדן ויובל שמו, שנאמר "ועל יובל ישלח שרשיו", וממנו שוטה. רואים שהיובל בכתוב זה הוא הנהר שיוצא מגן עדן ומשקה את הלוינות שהוא בחינת התפארת הנקראת בריח התיכון כדבארנו במאמר 'חשמל צדיק'. ומבאר לדברינו דנהר זה נמשך מבחינת היובל. וכן יובל בגימטריא שמות אה"ה הוי"ה דיובל משפיע את השפעת שם אה"ה המסמל את השמיני לשם הוי"ה המסמל את מדת התפארת.

מובא ברבנו בחיי (בראשית טו, יח) ומה שקרא לנהר פרת הנהר הגדול, מפני שהוא דבק לארץ ישראל. נראה דלכן נהר זה דבק לארץ ישראל דנבאר שארץ ישראל היא בבחינת שמיני שרש החוטים, ונהר זה נמשך מהשמיני

מהיובל, וכן דרו"ר המסמל את העולם השמיני כדבארנו במאמר 'חשמל עוף', מרמזת בכתוב (יהושע א, ד) "ועד הנהר הגדול נהר פרת" בדלוג ד' אותיות.

מצינו בגמרא (בכורות נה:) "והנהר הרביעי הוא פרת", תנאי רבי מאיר אומר יובל שמו, שנאמר "ועל יובל ישלח שרשיו", ולמה נקרא שמו פרת שמימיו פרים ורבים. נראה דנהר פרת הוא מלשון תפארת ולכן הוא הנהר הנמשך מהיובל. וכן מצינו ברש"י (קידושין עב.) שהעיר פרת בבבל היא תפארתה של בבל. ונראה דלכן לשון הגמרא שמימיו פרים ורבים לרמז שנהר פרת שנקרא יובל הוא בבחינת יסוד שפחה ורבה. וכן מצינו ב'תוספות' שם (ד"ה מסייע) פירש רבנו תם בתשובה לפי שפרת הוא למעלה מכל הנהרות, שכל הנהרות שותין ממנו, תלה הכתוב פריה ורביה בו, דכשהוא רבה כל הנהרות רבין. וכן פרת הוא אותיות תפר, דנהר זה הוא חוט שתופר את כל הנהרות, ומשפיע להם את השפע. וכן "נהר פרת" ס"ת ת"ר המסמל את החשמל כדבארנו במאמר 'חשמל עוף'.

מצינו בגמרא (בכורות נה:) זכרותא דמיא פרת דאמר רב יהודה אמר רב הנודר ממימי פרת אסור בכל מימות שבעולם. נראה דהלשון זכרות היא מלשון זכר המסמל את היסוד, דהפרת הוא היסוד שמשפיע את כל המים לעולם. וכן מצינו בגמרא שם שנהר פרת נקרא סולמי דפרת. ורש"י שם מבאר (ד"ה סולמי) סולמי דפרת, מקלחין תחת הקרקע, ועולים בהרים כמו סלם. נראה דלכן נהר זה נקרא סולמי, מלשון סלם, דנהר זה מסמל את החשמל שהוא בבחינת סלם, כדבארנו במאמר 'חשמל סלם'. וכן מצינו בגמרא (קידושין עב.) שהעיר פרת בבבל נקראת בשם חביל ימא, ונראה דזה מלשון חבל. עין ברבנו בחיי (בראשית ב, ט) ארבע נהרות כנגד ארבע מלכיות פרת זו מלכות אדום שהפחה והצרה לפניו. נראה דלכן נהר פרת הוא כנגד אדום, דאדום מסמלת את היסוד דקלפה שהוא כנגד נהר פרת. מובא ברבנו בחיי (דברים לג, כא) שמקשר בין בית המקדש והכהן הגדול ושם ה' ונהר פרת, שבכל אלו נאמרה בכתוב לשון גדול. בית גדול, כהן גדול, ה' הגדול, הנהר הגדול. דכל אלו קשורים עם שם הו"ה שהוא בחינת גדול. נראה דהמלה גדול מרמזת על מדת היסוד, הנמשכת משם הו"ה, כפי שמצינו על השמש שמסמלת את היסוד שנקראת (בראשית א, טו) "המאור הגדול". וכן בית המקדש והכהן הגדול ונהר פרת ששיכים למדת היסוד נקראו גדול, וכן הנהר הגדול בגימטריא מנורה המסמלת את היסוד.

נראה דיוסף נקרא (בראשית מט, כב) "בן פרת יוסף", מלשון נהר פרת, דיוסף היסוד שיך לנהר פרת. עין ברבנו בחיי על הכתוב שם שפרת הוא מלשון תפארת, ויוסף הוא בן פרת בן התפארת. דיעקב הוא בחינת תפארת.

מצינו בגמרא (שבת סה:) אמר רב מיטרא במערבא סהדא רבה פרת, ומבאר רש"י מיטרא במערבא, בארץ ישראל, סהדא רבה פרת, פרת מעיד בדבר שהוא יורד מארץ ישראל לבבל, וגדל ממי הגשמים ויודעין בני בבל שיורדו גשמים בארץ ישראל. בארנו במאמר 'חשמל דם', שבבל שיכת ליסוד דקלפה. נראה דיש כאן רמז שאם יש שפע בחיטי הקדשה ויורד מטר בארץ ישראל, הרי זה מרגש בנהר פרת שיורד להשפיע לקלפת בבל, דיניקת הקלפה היא מהקדשה, וכשיש שפע בקדשה הוא מרגש גם בקלפה. כפי שבארנו במאמר 'דגים מספר שבע' שבבל ומצרים מקבלים את השפע מהקדשה ומשפיעים לכל הקלפה. וכיון שבבל היא היסוד דקלפה שמשפיע לכל הקלפה, לכן נהר פרת נמצא גם בבבל ומשפיע לכל הנהרות.

מצינו במשנה (תענית י') רבן גמליאל אומר שואלין את הגשמים חמשה עשר יום אחר החג כדי שיגיע אחרון שבשארל לנהר פרת. נראה דיש כאן רמז שאף על פי ששאלת הגשמים בארץ ישראל מורידה שפע לקלפה דרך נהר פרת, שגדל ומשפיע לכל הנהרות, והיה מקום לחשוש משאלת הגשמים, מכל מקום כיון שיש נשמות ישראל שנמצאות בתוך הקלפה ושבויות שם, והן גם נהנות משפע זה שיורד לקלפה, לא צריך לחשוש ושואלים על

הגשמים. וזה שמרמז רבן גמליאל, שפיון **שיגיע אחרון שבישראל** שמרמז על הנשמות הנמוכות **אחרון**, ששביות בקלפה, **לנהר פרת** לקבל שפע ממנו, אז אפשר לשאל על הגשמים בארץ ישראל, מבלי לחשש מהשפע שיורד לנהר פרת, כיון ששם יש יהודי שיהנה מזה.

וכן יחזקאל ראה את נבואת החשמל על **"נהר כבר"**, ומצינו במדרש (ילקוט בראשית כב), שנהר כבר הוא נהר פרת. דיחזקאל ראה את היסוד דקדשה שחודר את הקלפות במקום היסוד על נהר פרת. וכן מצינו בזהר (תיקונים ד.) שנהר כבר הוא המלאך מטטרון המסמל את ספירת התפארת. וכן הפתוב (יחזקאל א א) "על נהר כבר נפתחו השמים" ר"ת כ"ה"ן, המסמל את מדת התפארת, וכן **חב"ל** מרמז בכתוב (יחזקאל א, א) "על נהר כבר נפתחו השמים" בדלוג הפוך של ה' אותיות. **מובא** בפרע"ח להאריז"ל (י"כ ע' תרד) שפרת בגימטריא ה' פעמים **קול**. ומקשר שם את **נהר פרת** עם ענין הקול. וכמבאר בדברינו במאמר 'חוטי החשמל', שהחוט הוא בבחינת קול. וכן נהר פרת שמסמל את החוט מתקשר עם הקול. וכן מובא בספר 'מגלה עמקות' (אופר ר') שארבעת הנהרות הם כנגד פשט רמז דרוש סוד, ונהר פרת הוא בחינת סוד. דסודות התורה פרים ורבים כמו נהר פרת. וכמבאר בדברינו שהסוד שיך ליסוד, לכן נהר פרת שהוא בחינת יסוד מסמל את הסוד. **מצינו** בזהר חדש (רות קו:) **"ונהרו אל טוב ה"**, שעל ידו נזונים ומאירים כל העולמות, רואים שהיסוד הוא בבחינת נהר שמזין את כל העולם. וכן מובא ברבנו בחיי (בראשית ב, ט) **נהר מלשון תרגום אור נהורא, והוא האור הבא מאין סוף**. וכן **נהר בגימטריא צדיקים** ובגימטריא **ברוך הני"ה**, ובגימטריא הפתוב (תהלים לד, ח) **"חנה מלאך הוי"ה סביב"**.

מצינו בגמרא (ב"מ פז.) שהמוט של הספינה שבו רב החובל מנהיג את הספינה בנהר לרחקה מן האבנים והמכשולים נקרא **ני"ו**. נראה דיש כאן רמז שהנהר הוא בחינת אות ני"ו לכן שטים בו בעזרת הני"ו.

מובא בלק"ת להאריז"ל (פ' בראשית ע' ד) שהד' נהרות שלמטה, הם כנגד הד' מחנות של מלאכים למעלה. וכן מצינו בזהר (תיקונים פח.) ש'**נהר היוצא מעדן**' הוא האות ו' שנמשכת מהי', וכן בארנו במאמר 'חשמל חטא', שנהר גיחון שיוצא מגן עדן הוא בבחינת חוט. ובארנו במאמר 'חשמל מילה' שנהר פישון היוצא מגן עדן הוא בבחינת חוט. וכן על נהר חדקל מובא ב'ספר הפליאה' (ד"ה שם האחד פישון) שהחדקל הוא בבחינת יסוד. וכן מצינו בגמרא (ברכות נט:): **מאי חדקל אמר רב אשי שמימי חדין וקליון**, ובארנו במאמר 'חשמל עין' שהחוט הוא בבחינת קל. וכן בארנו במאמר 'סוד החצי' שהשפעת היסוד יש בה חתוך **חד**. וכן מובא בספר 'מנורת המאור' (אות קג) ש**חדקל** הוא מלשון **דקל**. ובארנו במאמר 'חשמל לולב' שהדקל מסמל את היסוד. ובספר 'אגרא דכלה' (מח.) מובא ש**חדקל** בגימטריא **מלאכים**.

נראה דלכן המקבלים כותבים שמות הד' נהרות על הכוס שמקדשים בו בשבת, (ע' סידור הרש"ש חלק ד') דכוס יין של שבת מסמלת את השפעת היסוד למלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל דם', וכן הנהרות שיכים להשפעת היסוד. וכן **"מעדן"** בגימטריא **אצבע**. ובארנו במאמר 'חשמל אות' שכוס יין מסמל את העטרה שביסוד של בנימין המשפיעה בבחינת אצבע שמוזגת את היין לכוס. וכן הנהרות היוצאים מעדן הם בבחינת האצבעות המוזגות את היין לכוס. וכן **"ונהר יוצא מעדן"** בגימטריא **פתילה**. וכן **יצא** בגימטריא **נימא**. וכן **גן** מסמל את **המלכות** כמובא בספר 'לשון הקדש' מהרב גלזרסון שליט"א, (ע' נב) ש**גן** עם שתי האותיות בגימטריא **כלה** המסמלת את המלכות.

וכן מצינו בזהר (תיקונים מט:) ש**נהר** במלוי האותיות, בגימטריא **רמ"ח שס"ה**. ובארנו במאמר 'חשמל תורה', שהרמ"ח איברים ושס"ה גידים נכללים ביסוד. וכן מצינו בזהר שם ש**נהר** אותיות **הנ"ר**, והוא בבחינת נר. ובארנו במאמר 'חשמל דם' שהנר מסמל זווג יסוד ומלכות. וכן מצינו בפרוש ה'מתוק מדבש' על הזהר (תיקונים כט:) ש**נהר** במלוי האותיות **נו"ן ה"א ר"ש** בגימטריא **ברית** המסמלת את היסוד.

הוספות למאמר קץ הגאולה משנת תשע"ב עד שנת תשע"ה.
ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

הבהרות נחוצות לשאלת רבים.

מאחר שהקץ שכתבנו מבוסס על תאריכים שנכתבו מפורש בזהר בכמה מקומות, חשוב להבהיר שתשע"ב של הזהר היא תשע"ג שלנו. כיון שהזהר הוא מדרש חז"ל, וחז"ל לא מנו את השבוע של בריאת העולם כשנה שלמה, כמו שהתחילו למנות לפני כאלף שנים לפי שיטת בעל המאור. וכן כל הרמזים שהבאנו על שנת תשע"ב תקפים לפי חז"ל גם לגבי שנת תשע"ג.

ועוד חשוב להבהיר שבזהר כתוב שבסוף תשע"ב [שהיא תשע"ג שלנו] יסתיימו ה'72 שנים של חבלי משיח ולידת משיח, ואחר כך יחל השלב הבא שהוא מלחמת גוג ומגוג, שתהיה בשנת תשע"ג שהיא תשע"ד שלנו. והזהר לא ציין מתי בתשע"ג [תשע"ד] תהיה המלחמה, בתחילת השנה, או באמצע, או בסוף, ואף שיש ראיות מחז"ל במקומות אחרים שגמר המלחמה והנצחון יהיה בסוכות, בזהר על תשע"ג [תשע"ד] לא מוזכר תאריך מדוייק. ויתכן שהמלחמה תתחיל בסוף תשע"ג [תשע"ד] והגמר יהיה בסוכות תשע"ה שלאחר מכן, וכפי שמצינו בגמרא שבשנת השמיטה יהיו המלחמות שלפני ביאת המשיח, ושנת תשע"ה תהיה שנת שמיטה. וכן הבאנו מהאריז"ל שכתב מפורש על תשע"ה שתהיה סוף הבירור, והארכנו במאמר.

גם לפני מאה שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. המלבי"ם [דניאל ז'] חישב את קץ דניאל על שנת תרע"ג. ומלחמת העולם הראשונה פרצה בבין המצרים של שנת תרע"ד, ועליה אמר החפץ חיים שהיא המלחמה הראשונה של גוג ומגוג.

וגם לפני מאתיים שנה הדברים התרחשו באותם תאריכים. כידוע שכמה מתלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע נתאחדו בעבודה להחיש את ביאת המשיח בשנים תקע"ב תקע"ה, ונסתלקו בשנת תקע"ה. הלא המה: המגיד מקאז'ניץ, ורבי מנחם מענדל מרימנאב, והחוזה מלובלין. וכמו שבימינו בארנו על פי חז"ל שזמן ביאת המשיח ומלחמת גוג ומגוג, הם תהליך מסוף שנת תשע"ב עד סוף שנת תשע"ה. כך בזמנם מלחמת נפולאון נגד אלכסנדר הרוסי פרצה בי"ד בתמוז תקע"ב, ונמשכה עד י' בסיון תקע"ה. וכל השנים הללו נתאמצו הרמ"מ מרימנאב זיע"א עם עוד גדולים להפוך את המלחמה למלחמת גוג ומגוג להחיש את הגאולה.

כל אלו הם תאריכים של גאולת בעיתה שהיא גאולה בתהליכים כפי שהארכנו במאמר, ובתוך התהליכים יש זמנים מסוגלים לעבור לשלבים הבאים. ואם יזכו יבא מיד.

הַבְּדִיחָה שֶׁל הָאֲדָמוֹר ר' יוֹאֵל מִסְטֶמָּאר זצ"ל

מוֹבָא מֵהָאֲדָמוֹר ר' יוֹאֵל מִסְטֶמָּאר זצ"ל שְׁאָמַר בְּדֶרֶךְ צְחוּת כְּשֶׁהִקִּימוּ אֶת מְדִינַת יִשְׂרָאֵל בְּעָרֵב שַׁבַּת פְּרֶשֶׁת אָמֹר ה' בְּאֵיר תש"ח, שֶׁהִמְדִּינָה מְרֻמָּזֹת בְּפִסּוּקִים הַשְּׂיִכִּים לְאוֹתוֹ יוֹם בְּפֶרֶשֶׁת הַמִּקְלָל שֵׁם ה', שֶׁשֵּׁם שְׂרָשׁ מְדִינַת יִשְׂרָאֵל. כִּי פְרָשָׁה זוֹ בָּאָה לְאַחַר הַזְכָּרַת כָּל הַמוֹעֲדִים בְּפֶרֶשָׁה. וְכִמוֹ שֶׁהַתּוֹרָה הַזְכִּירָה לְאַחַר הַמוֹעֲדִים רְמִזִּים עַל

המועדים מדובבנו; פרשת שְׁמֹן זֵית לַמְנוּחָה לרמז על גַּס חֲנֻכָּה, וּפְרֻשֵׁת אֶפְתֵּת לַחֵם הַפָּנִים, לרמז על סְעֻדַת פּוּרִים, כִּן בָּאָה מִיַּד אַחֲרֵיהֶם פְּרֻשֵׁת הַמְקַלֵּל לרמז על ה"חג" של הַמְדִינָה הַחֲדָשָׁה בַּה' בְּאִיר. ועוד הוֹסִיף שֶׁפְּרֻשָּׁה זו היא הַמְּקוֹם הַיְחִיד בַּתּוֹרָה בּוּ מִזְכֵּר "אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי". וְנִרְאָה דָּבָר פְּלֵא שְׂאֲכֹן מַעֲשֵׂה הַמְקַלֵּל הִיָּה בְיוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ ה' בְּאִיר תַּמ"ט. כַּמּוּבָא בְּרִש"י (ויקרא כד, י) "וַיֵּצֵא אֹגוּ", מֵהֵיכָן יֵצֵא, רַבִּי בְּרַכְיָה אֹמֵר מִפְּרֻשָּׁה שְׁלֹמַעְלָה יֵצֵא, לַגֵּלְגַל וְאָמַר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ דָרְךְ הַמֶּלֶךְ לֶאֱכֹל פֶּת חֲמָה בְּכָל יוֹם, שְׂמָא פֶת צוֹנְנַת שֶׁל תִּשְׁעָה יָמִים בַּתְּמִיָּה. וּמִתְנִיתָא אַמְרָה מִבֵּית דִּינּוּ שֶׁל מֹשֶׁה יֵצֵא מְחִיב, בָּא לְטַע אֶהְלוּ בַתּוֹךְ מַחְנֵה דִן אֲמָרוּ לוּ מַה טֵיבְךְ לְכָאֵן אֲמַר לְהֵם מִבְּנֵי דִן אֲנִי אֲמָרוּ לוּ "אִישׁ עַל דִּגְלוּ בְּאֵתֵת לְבֵית אַבְתָּם" כְּתִיב, נִכְנַס לְבֵית דִּינּוּ שֶׁל מֹשֶׁה וַיֵּצֵא מְחִיב עִמָּד וְגַדְף. וְכִינּוּן שְׂאֵלוֹ וְאֵלוֹ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים, וְשִׁנְיָהֶם אֲמַת, זֶה אֹמֵר שְׂאֲחֲרֵי שְׂיֵצֵא חֵיב מִבֵּית דִּינּוּ שֶׁל מֹשֶׁה בְיוֹם ג' רֵאשׁ חֲדָשׁ אִיר שְׁנַת תַּמ"ט כְּשֶׁסִּדְּרוּ אֶת הַדְּגָלִים, בְּשַׁבַּת ה' בְּאִיר הוּא רָאָה אֶת לַחֵם הַפָּנִים וְלַגֵּלְגַל וְקַלֵּל. וְכֵן מוּבָא ב'בַּעַל הַטּוֹרִים' (ויקרא כד, י) סִּמְךְ מְקַלֵּל לְבִיּוֹם הַשַּׁבָּת לֹאמַר שֶׁהַמְקַלֵּל וּמְקוֹשֵׁשׁ הִיּוּ בְזִמְן אַחַד. וּרְוָאִים שֶׁהַמְקַלֵּל הִיָּה בַשַּׁבָּת. וְכֵן מִצִּינוּ בְּרִש"י שֵׁם "וַיִּנְחָהוּ" לְבַדּוֹ וְלֹא הַנִּחוּ מְקוֹשֵׁשׁ עִמּוֹ שְׁשִׁנְיָהֶם הִיּוּ בַּפֶּרֶק אַחַד. וְזֶה מְקַבֵּל בְּדִיּוּק לַחֵג שֶׁהַכְרִיזוּ הַצִּיּוֹנִים בְּכַנְיִסַת הַשַּׁבָּת פְּרֻשֵׁת אֲמֹר ה' בְּאִיר תַּש"ח. וְכֵן הַמְקַלֵּל הִיָּה "בֵּן אִישׁ מְצָרִי" הֵינּוּ מֵהַעֲרָב רַב. וּמוּבָא בְּרִש"י שֵׁם "בֵּן אִישׁ מְצָרִי" הוּא הַמְצָרִי שֶׁהֲרֹגוּ מֹשֶׁה. וּמִצִּינוּ בְּזֶהֱרַר (פנחס רמו): שְׁלַעֲתִיד לְבֵא מֹשֶׁה יִנְצַח אֶת הָעֲרָב רַב. הֵינּוּ כִּמוֹ שְׁבַמְצָרִים מֹשֶׁה נִיַּצַּח אֶת אֲבִיו שֶׁל הַמְקַלֵּל שֶׁמִּמֶּנּוּ שׁוֹרֵשׁ מַדִּינַת יִשְׂרָאֵל. כִּן בְּזִמְן הַגְּאֻלָּה בְּקִרְוֹב מֹשֶׁה יִנְצַח אֶת רֵאשֵׁי הָעֲרָב רַב, וְנִזְכָּה לְמַלְכוּת דְּקְדוּשָׁה. וְכִמוֹ שֶׁמֹּשֶׁה הֲרַג אֶת הַמְצָרִי בִשְׁם הַמְּפֹרֵשׁ, כִּן לַעֲתִיד לְבֵא מֹשֶׁה יִנְצַח אֶת הָעֲרָב רַב בַּכַּח פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, בְּסוּד שֵׁם הַמְּפֹרֵשׁ. וְכֵן הַמְקַלֵּל לַגֵּלְגַל וְזִלְזַל בַּלַּחֵם הַפָּנִים, כְּדַרְכֵם שֶׁל הָעֲרָב שֶׁמִּזְלָזְלִים וּפּוֹגְעִים בַּפְּרָנְסָה שֶׁל צַד הַקְּדוּשָׁה שֶׁשְׂרָשָׁה מִלַּחֵם הַפָּנִים. וְנִבְיָא אֶת הַפְּרֻשָּׁה עִם רְמִזִּים מֵהַרְמ"ז שֶׁלִּיט"א לְמַה שְׁקוֹרָה הַיּוֹם. (ויקרא כד, י) "וַיֵּצֵא בֵּן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֵּן אִישׁ מְצָרִי [ב"ן] ר"ת בְּנִימִין נְתִנְיָהוּ, נְפִתְלִי בְּנִט, וְלִפִּיד הוּא בֵּן אֲבִיו... וּבְלַבְנֵי יֵשׁ בֵּן בְּאֲמַצְעוֹ, וּבֵן בְּגִמְטְרִיא הַלִּיבָה]. בַּתּוֹךְ בְּנֵי [ר"ת בְּנִימִין נְפִתְלִי יֵאִיר] יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצֹוּ בְּמַחְנֵה [אוֹתִיּוֹת צִיּוֹן, הֵינּוּ הַקְּלָפָה הַצִּיּוֹנִית] בֵּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי: וַיִּקְבּוּ [הַתְּרַגּוּם וּפְרֻשׁ ר"ת רַב שֵׁי פִירוֹן] בֵּן הָאִשָּׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת הַשֵּׁם וַיִּקְלַל וַיִּבְיֵאוּ אֶתוֹ אֶל מֹשֶׁה וְשֵׁם אִמּוֹ שְׁלֹמִית בַּת דְּבָרִי [כֹּל עֲנִין הַלְבָּה הַתְּחִיל מוֹעֲדַת דְּבָרַת, שְׁבָרָאשָׁה עִמָּד שְׁלֹמָה דְּבָרַת. וְאִמּוֹ שֶׁל יֵאִיר לִפִּיד שְׂמָה שׁוֹלְמִית] לְמַטָּה דִן: וַיִּנְחָהוּ בְּמִשְׁמַר [נְתִנּוּ לְהֵם מִשְׁמַרְתָּ בְּמִשְׁרְדֵי הַמְּמַשְׁלָה] לְפִרְשׁ [ר"ת רַב שֵׁי פִירוֹן] לְהֵם עַל פִּי ה': וַיִּדְבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: הוֹצֵא אֶת הַמְקַלֵּל אֶל מַחוּץ לְמַחְנֵה וְסַמְכוּ כָּל הַשְּׂמַעִים אֶת יְדֵיהֶם עַל רֵאשׁוֹ וְרַגְמוּ אֹתוֹ כָּל הָעֵדָה: וְאֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּדְבֹּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי יִקְלַל אֱלֹהֵינוּ וְנָשָׂא חֲטָאוֹ: וְנִקְבּוּ שֵׁם ה' מוֹת יוֹמַת רְגוּם וְרַגְמוּ בּוֹ כָּל הָעֵדָה כְּגַר כְּאֲזַרְח [הַתְּרַגּוּם כְּיִצְיָבָא, מִבְּחֻנֵי הַמִּיּוֹצָ"ב]. בְּנִקְבּוּ שֵׁם יוֹמַת: וְאִישׁ כִּי יִבֶּה כָּל נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוֹמַת: וּמִכָּה בְּהֵמָה [בְּגִמְטְרִיא ב"ן, וּבְגִמְטְרִיא הַלִּיבָה, וּמְרַמֵּז עַל תְּאֲרֵי בֵי אִי, אִיטֵשׁ אִי, אֵם אִי וְכֵן הָעֲרָב רַב נִקְרָאִים בְּזֶהֱרַר בְּהֵמָה] יִשְׁלַמְנָה [מְנַסִּים לְפִתּוֹת עִם שְׁלֹמוֹנִים]. נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וְאִישׁ כִּי יִתֵּן מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כְּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵן יַעֲשֶׂה לוֹ: שְׁבַר תַּחַת שְׁבַר עֵין תַּחַת עֵין שֵׁן תַּחַת שֵׁן כְּאֲשֶׁר יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם כֵּן יִתֵּן בּוֹ: וּמִכָּה בְּהֵמָה יִשְׁלַמְנָה וּמִכָּה אָדָם יוֹמַת: מִשְׁפָּט אַחַד יִהְיֶה לָכֶם [בְּתֵי הַמִּשְׁפָּט]. כְּגַר כְּאֲזַרְח יִהְיֶה [שְׁוִיּוֹן בְּנִטְל]. כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: וַיִּדְבֹּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּוצִיאוּ אֶת הַמְקַלֵּל אֶל מַחוּץ לְמַחְנֵה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אָבִן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה". וְכֵן יֵאִיר הוּא לְשׁוֹן אַרְיָרָה שְׁמֵרְמֵז עַל הַמְקַלֵּל וּפְרֻשֵׁת הַמְקַלֵּל מְסִימַת אֶת פְּרֻשֵׁת אֲמֹר שֵׁשׁ בַּה' 124 פְּסוּקִים כְּמִנְיֵן לִפִּיד.

מוֹבָא מבעל ה'טורים' **כְּשִׁיפֵל יִשְׁמַעְאֵל בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אִזּוּ יִצְמַח בֶּן דָּוִד**. וְכֵן מוֹבָא בַּמְלָבִי"ם (דניאל יב ז) וּבַעֲתָ שְׂיִכְלָה נֶפֶץ יָד עִם קִדְשׁ, שְׂתִכְלִינָה מְמַשְׁלוֹת הַשָּׁרִים הָעוֹמְדִים עַל שֵׁפֶת הַיָּאֹר, כִּי אִזּוּ תִתְחַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם. כְּעֵין זֶה מוֹבָא עַל פֶּרֶס בְּתַרְגוּם יוֹנָתָן בֶּן עוֹזִיָּאֵל, עַל הַפְּתוּב (בראשית טו, יב) **"וַיְהִי הַשָּׁמַיִם לְבוֹא וְתִרְדְּמָה נִפְלָה עַל אַבְרָם"**. **"נִפְלָה" דָּא הוּא פֶּרֶס דְּעִתִּידָא לְמַפַּל וְלִית לֵיהּ זְקִיפָא וּמִתְמָן עִתִּידִין לְמִיִּסַּק עֲמָא בֵּית יִשְׂרָאֵל**. וְכֵן מוֹבָא ב'אבוֹדְרָה' (תפילות של שבת) **"צְדָקְתֵךָ כְּהַרְי אֵל מִשְׁפָּטֵיךָ תַּהוֹם רַבָּה"** **כְּנֻגַד חֲבַלֵי מְשִׁיחַ שְׂיַעְקֹר מְלָכוֹת פֶּרֶס**. וְכֵן טְהַרְן מְרַמְזָת עַל טְהַרְת הָעוֹלָם וְגֵאלְתוֹ שֶׁתִּתְחַל מִהַמְקוֹם הַזֶּה, כְּשִׁיכְלוּ אֶת הַרְשָׁעִים שָׁם. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ש' רֵיִסְקִין שְׁלִיט"א שְׂאָחַד מִמִּתְקַנֵי הַגְּרָעִין שְׁלֵהֶם נִמְצָא בְּמַקּוֹם שְׁשֵׁמוֹ 'קוּם', וּמְרַמַּז עַל 'קוּם' בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל, וְכַשְׂזֶה נּוֹפֵל, זֶה קָם. וְהַפּוֹר בּוֹשָׁהֵר יִהְיֶה לְבִשׁוּרָה שֶׁל קוֹל מְבִשָּׁר מְבִשָּׁר וְאוֹמֵר. וְכֵן נִקְרָאִים בְּנֵי הָעַם הָאִירָאנִי שְׂיַעִים מִלְשׁוֹן יְשׁוּעָה. וְכֵן שֵׁם הַמְּנַהֵיג הַחֲדָשׁ שְׁלֵהֶם רִוְחָנִי, מְרַמַּז עַל מַהְלַךְ רִוְחָנִי שֶׁל תְּשׁוּבָה שְׂיִשְׁתַּלְשַׁל דְּרָכָם.

מוֹבָא בְּפִרוּשׁ הַרְמַב"ן עַל שִׁיר הַשִּׁירִים (שה"ש ח, ב הוֹבָא בְּכַתְבֵי רַמְב"ן ח"ב הוֹצֵאת מוֹסַד הַרֵב קוֹק) **"הָאֶלֶף לָךְ שְׁלֹמֹה" רַמַּז בְּכָאן עַל יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ שְׂיֵהָא אֶלֶף שָׁנִים, הוּא הָאֶלֶף הַשְּׂשִׁי מִשְׁנוֹת עוֹלָם, "וּמֵאֲתִים" מִן הָאֶלֶף הַזֶּה לְנוֹטְרִים אֶת פְּרִי"ו" לְשׁוֹמְרֵי שְׂכָר הַתּוֹרָה וְהַמְצָנָה, רַצָּה לֹאמַר שְׂיֵהָיָה תַּחֲתֵת הַמֵּתִים בְּאֶלֶף הַשְּׂשִׁי קוֹדֵם מֵאֲתִים שָׁנָה, וְתִגְלָה הַגְּאֻלָּה וְהַיְשׁוּעָה**. רוֹאִים שְׁהַרְמַב"ן לְמַד מִהַפְּסוּק "וּמֵאֲתִים לְנוֹטְרִים אֶת פְּרִי"ו" שֶׁלְפָחוֹת מֵאֲתִים שָׁנָה בְּתוֹךְ הָאֶלֶף הַשְּׂשִׁי תִהְיֶה תְּקוּפַת שְׂכָר שֶׁתְּבֹא לְאַחַר סִיּוּם תְּהִלְכֵי הַגְּאֻלָּה. וְאִם תְּקוּפַת גְּאֻלָּה בְּעֵתָהּ הִיא מֵאָה שָׁנָה כְּפִי שֶׁהַבְּאֵנוּ מִהַזְּהַר הָרִי הִיא הַתְּחִילָה בְּשָׁנַת תַּש"א. וְכֵן מוֹבָא בְּרַמ"ק (הוֹבָא בְּסִפְרֵי אֹרֵי חַמְחָה פְּרִשְׁת שְׁמוֹת) **תְּשָׁלוּם זְמַן אַחֲרִית הַיָּמִים הוּא בְּשָׁנַת שְׁמֹנֶה מֵאוֹת וּשְׁמֹנֶה וְעֶשְׂרִים לְאֶלֶף הַחֲמִישִׁי, וּמִשָּׁם וְעַד עֵתָהּ נִמְשָׁךְ הַגְּלוּת בְּעוֹן הַדּוֹרוֹת שְׂאִינָם שְׁבִים**. וְלֹא יִמְשָׁךְ אֶלָּא עַד ת"ת לְאֶלֶף הַשְּׂשִׁי לְתַחֲתֵת הַמֵּתִים, וְיִקְדָּם הַגְּאֻלָּה מִה שְׂיִקְדָּם, וּמִי שְׂיִמְצָא בְּאוֹתָהּ שְׂעָה בְּלִי תְּשׁוּבָה אוֹי לְרַע מְזוֹלוֹ שְׂיִתְבַּטַּל הַיְוִיָּתוֹ. וְרוֹאִים שֶׁבְּשָׁנַת ה' אֶלְפִים ת"ת יִהְיֶה הַזְּמַן שֶׁל תַּחֲתֵת הַמֵּתִים בְּעֵתָהּ. וְכֵן ת"ת ר"ת תְּהֵא תַּחֲתֵיהּ. וְכֵן הַפְּתוּב (יחזקאל ז, ב) **"קָץ בָּא הַקָּץ עַל אֲרַבְעַת כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ: עֵתָהּ הַקָּץ עָלֶיךָ"**. בְּגִימַטְרִיא ת"ת. שְׂאִז מִסְתַּיְמַת תְּקוּפַת הַקָּץ דְּבַעֲתָהּ, **"עֵתָהּ הַקָּץ עָלֶיךָ"**. הַיְוִיָּנוּ לְאַחַר שְׂ"קָץ בָּא הַקָּץ עַל אֲרַבְעַת כְּנַפּוֹת הָאָרֶץ", תְּסַתִּים תְּקוּפַת הַקָּץ בְּשָׁנַת ת"ת. וְכֵן מוֹבָא בְּשֵׁם רֵאשׁ יְשִׁיבַת מִיר הַגְּרָא"י פִּינְקֵל זצ"ל, הוֹבָא בְּהַקְדַּמַת הַסֵּפֶר 'תְּמַר דְּבוּרָה' שֶׁנִּדְפַס בְּשִׁנְחָאֵי בְּשָׁנַת תַּש"ה, שֶׁבְּשָׁנַת ת"ש כְּשֶׁפְּרָצָה הַשׁוּאָה הַתְּחִילָה תְּקוּפַת גְּאֻלָּה בְּעֵתָהּ. כְּעֵין זֶה מוֹבָא בְּשֵׁם הָאֲדַמ"ר מִקְלוֹיִזְנְבוּרְג זצ"ל (גְּלוֹיִן 'בְּצִילָא דְּמַהֲמִנּוֹתָא' צִאֲנוּ אִמּוֹר תַּש"ע) שֶׁבְּשׁוּאָה הַתְּחִיל זְמַן דְּבַעֲתָהּ. וְכֵן מוֹבָא שֵׁם בְּשֵׁם סֵפֶר 'תּוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף' פְּרָשְׁת כִּי תִשָּׂא שְׁשָׁנַת תַּש"א הִיא שְׁנַת קָץ. וְכֵן מוֹבָא שֵׁם בְּשֵׁם הָאֲדַמ"ר מִתּוֹלְדוֹת אֶהְרֹן זצ"ל שְׂאָחֵרֵי הַשׁוּאָה אֵינּוּ עוֹלָה בְּשֵׁם זְמַן, רַק דְּחִיָּה לְתַקַּן כְּמָה עֲנִינִים, כְּמוֹ שֶׁבַעֲתַת יָמִים שֶׁל מִתּוֹשְׁלַח קוֹדֵם הַמְּבוּל. כְּמוֹ כֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'שְׁעָרֵי רַחֲמִים' (סִימָן שְׁעוֹ) מְהַרְה"ג ר' חַיִּים שְׂאוּל דְּוִיִּק זצ"ל שֶׁהִיא מְגֻדּוּלֵי הַמְּקַבְּלִים בְּדוֹר הַקּוֹדֵם, עַל שְׁנַת ת"ש שֶׁהִיא שְׁנַת קָץ, וְכְעֵין זֶה מוֹבָא גַם בְּסֵפֶר 'בֵּית לַחֵם יְהוּדָה' (על סְבֵא דְּמִשְׁפָּטִים) מְהַרְה"ג ר' יְהוּדָה פְּתִיָּה זצ"ל. וְכֵן מוֹבָא בְּסֵפֶר 'מְכַתֵּב מֵאֵלֵיהוּ' (ח"ד עִמּוּד 325) מְכַתֵּב שֶׁכְּתַב הַרְה"ג ר' אֵלִיָּהוּ דְּסָלֶר זצ"ל בְּסוֹף שְׁנַת תַּרצ"ט וְזֶה לְשׁוֹנוֹ. צְרִיךְ לְלַמַּד לְדַעַת אֶת מַעֲשֵׂי ה' אֲשֶׁר כָּח מַעֲשָׂיו יִגִּיד בְּהִנְהָגָה מְפִלְאֵת נוֹרָאָה הַנְּהָגָה גְּלוּיָה כָּל כֶּן שֶׁל צְמִיחַת יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ. כִּי מְצִיאוֹת גּוֹג וּמַגּוּג שְׂלֵא כְּדָרְךְ הַטְּבַע לֹא יֵאֱמָן כִּי יִסְפֹּר. הֵלֵא עָלֵינוּ לְרֵאוֹת בְּחוּשׁ כִּי הַכֹּל מִמֶּשׁ מִה שֶׁלְּמַדְנוּ בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים אֲמַת וְיִצִיב, וּמִתְקִים כְּחוּט הַשְּׂעָרָה בְּלִי שִׁינוּי כָּלָל. וְעַל כֵּן אֶחָד לְהַכִּין אֶת עַצְמוֹ לְקִרְאָת הַגְּאֻלָּה כִּי תְּבֹא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ'ח'ש'

שליט"א שהלשון בפסוקים "לקץ", כמו שכתוב (דניאל יב, ג) "ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין", (חבקוק ב, א) "ויפח לקץ ולא יכזב", מרמזת על ל' פעמים ק"ץ כמנין 5700 שאז מתחיל תהליך הקץ. וכן הכתוב (תהילים קלב, יז) "שם אצמיח קרן לדוד ערכתי נר למשיחי" בגימטריא ת"ש. וכן פק"ד במלוי האותיות פ"א קו"ף דל"ת בגימטריא תש"א. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרונזון שליט"א שהכתוב "ותעמד לגרלך" בגימטריא ה'תשע"ב, והאות הראשונה והאחרונה הן אותיות שמוש ולא מעצם התבה. וכן הן כ"ו כמנין שם הוי"ה. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א

שנאצים בגימטריא קץ.

שמעתי מאחי הרה"ג ר' משה שליט"א שתשע"ב ר"ת תהא שנת עת בעתה. וכן קץ הימים בעתה בגימטריא תשע"ב. וכן שמעתי מהרה"ג ר' שלמה ברניער שליט"א שהכתוב "בשנת היובל הזאת תשובו איש אל אחזתו" ס"ת בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' מסעוד אבוהצירא שליט"א שלשון המשנה על זמן הגאולה, (סוטה ט' טו) על מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים, עם האותיות בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף מורסיאנו שליט"א שעת קץ הימין בגימטריא תשע"ה.

מצינו בזהר שבמלחמת גוג ומגוג יבא עם מסוף העולם להלחם נגד אדם. ונביא את לשונו: (וארא לב.) באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויערך בה קרב שלשה חדשים, ויתפנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתפנסו כל בני אדם עליה מסופי כל העולם, ואז יתעורר עליהם הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב "כי זבח לה' בבצרה וגו'". אחר זה מה כתוב, "לאחז בכנפות הארץ וגו'". ויכלה את בני ישמעאל ממנה, וישבר כל החילות פחות שלמעלה, ולא ישאר כח למעלה על העם של העולם, אלא כח ישראל לבדו, זהו שכתוב "ה' צלך על יד ימינך". ושמעתי בשם המקבל הרב נחמני זצ"ל שהעם מסוף העולם שיבא להלחם באדם הוא צפון קוריאה ר"ת ק"ץ. ומובא בקנטרס וענתה השירה' מהרב נחמני זצ"ל שמיום "ז בתמוז עד יום הושענא רבא, יהיו ג' חדשים שכל כלל ישראל יעשו תשובה. ויתכן שרמז על הג' חדשים של הזהר כדלעיל. כי גמר מלחמת גוג ומגוג והנצחון, צפויים להיות ביום הושענא רבא. וכן צפון קוריאה בגימטריא קץ משיח. וכן סיאול מרמזת על השאול ורואים במפה שצפון קוריאה נמצאת בקצה המזרחי ביותר ביבשת אסיה, שהוא הקצה הרחוק ביותר ביבשת אסיה מארץ ישראל. וכיון שמארץ ישראל מתחיל השפע של העולם, הנקדה של צפון קוריאה שהיא הרחוקה ביותר ביבשת, ראוי'ה להקרא סוף העולם. וכן מובא בספר 'באש ובמים' מאת הרה"ג ר' חיים קינגסברג שליט"א אשר שמש את הסנדלר הצדיק נסתר הרה"ג ר' משה רביקוב זצ"ל מתל אביב, שהוא שמע מהסנדלר כמה פעמים שיש לו סימנים ברורים שמלחמת גוג ומגוג תתחיל מהמזרח הרחוק. וכן מובא בספרי ההלכה שבקוריאה עובר קו התאריך, וקוריאה, קורעת את העולם בקו התאריך. ומבאר לדברינו ששם סוף העולם, ושם תתחיל מלחמת גוג ומגוג שתקרא את העולם, ותביא סוף לעולם החשון של הגלות. וכן שלחו לי שיחה מאת האדמו"ר מחב"ד זצ"ל בענין האטום. (שיחת "שבת תשמ"ו) בו הוא מעלה חששות שהאטום יפול לידיים של נער צעיר בלתי שפוי כלשונו, שיוכל בלחיצת כפתור לעשות שנוי לרעה ח"ו בכל העולם. וכן צפון קוריאה של היום, נוסדה וקבלה עצמאות באותה שנה שבה קמה מדינת ישראל, ב-1948. ודגלה דומה לדגל מדינת ישראל. וכפי שבארנו שמדינת ישראל היא הכנה לגאולה, יתכן שגם מדינת צפון קוריאה היא הכנה לגאולה. והוסיף הרה"ג ר' אברהם אגשי שליט"א שבשנת 1948 חלקו את ארץ ישראל לשנים, וחלקו את קוריאה לשנים. וכן קוריאה מרמזת על החלקה לשנים בקריעת ים סוף. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שצפון קוריאה עם המלים והכולל בגימטריא ישראל וקוריאות מרמזות בפסוק של הגאולה (זכריה יד, ו) "והיה ביום ההוא לא יהיה אור יקרות וקפאון". והוסיף הרה"ג ר' י' ש'

צור שליט"א שצפון קוריאה בגימטריא מלאך המוות. והוסיף הרה"ג ר' ש' רייסקין שליט"א שקוריאה בא"ת ב"ש דפגמת"צ בגימטריא גבורות. וכן שם המנהיג שם הוא ג'ונג המרמז על גוג. וכן קוריאה בקוריאתית היא הנגוג ובה אותיות גוג, ובגימטריא גו"ג מגו"ג עם המלים והכולל. וכן שם מדינת צפון קוריאה בעבר, היה גוג'סאון, ובהמשך, גוגוריאו. וכן על הנשיא גוג נאמר "נשיא ראש משך ותבל" ובספר צפית לישועה מהרה"ג ר' יואל שווארץ שליט"א (עמ' 69) מבאר ש"תבל" הם קוריאה, כמובא בירושלמי (מגילה פ"א הל' ט') שתבל זו "ויתגיה". וכן מפת קוריאה נראית כמו אות נו"ן הפוכה, לרמז על סוף החרון אף של הקב"ה. כמובא ברש"י (בראשית יא, לב) "בחרך", הנו"ן הפוכה לומר לך עד אברם חרון אף של מקום. ויש לזה גם צורת נעל המרמז על הסוף, דגמת הנעל שהיא סוף קומת האדם. ומרמז גם בכתוב "מי העיר ממזרח צדק יקראהו לרגלו", וכן מובא בשם המקבל הרב נחמני זצ"ל שאמר על צפון קוריאה שהם נאצים. ואתום בקוריאתית נקרא ואנזה, כשם המקום בו כנסו הנאצים ימ"ש את הועידה שהחליטה על הפתרון הסופי. וכן מועידת ואנזה בשנת תש"ב עד היום עברו 71 שנים כמנין ואנזה. וכן בקוריאה בלה יש 71 מיליון תושבים כמנין ואנזה. עד כאן דברי הרב רייסקין שליט"א. וכן פרסם שמנהיג צפון קוריאה הנוכחי חלק מתנה לחבריו לכבוד יום הולדתו, את ספרו הידוע של היטלר ימ"ש.

עוף הינשוף והגר"י נויבירט זצ"ל.

מובא ברש"י (ויקרא יא, יז) "**כוס וינשוף**" הם הצועקים בלילה ויש להם לסתות כאדם. נראה לבאר מדוע שם שפ"ו מרמז בעוף הינשוף. ומדוע עופות הכוס והינשוף דומים לאדם שהוא ר"ת אדם דוד משיח. דכתוב (תהלים קב, ז) "**הייתי ככוס חרבות שקדתי ואהיה בצפור בודד על גג**". ומבאר רש"י "**ככוס חרבות**" שם עוף, כמו "**את הכוס**". כתוב זה מדבר על השכינה שנמצאת בגלות עם ישראל, ובארנו במאמר 'חשמל כרובים' שהשכינה היא בבחינת עוף שנקרא כוס, והיא חרבה, "**ככוס חרבות**", דהעופות הגשמיים מסמלים את העופות הרוחניים שהם המלאכים. ועוף זה ששמו כוס, מסמל את המלאכים השייכים לבחינת היסוד שבמלכות שהוא בחינת כוס כמובא במדרש (ויק"ר יב, א). וכינון שהשכינה שהלכה לגלות אינה מקבלת את השפע, היא בבחינת "**ככוס חרבות**" שאין מוזגין לתוכו את השפע. וכן מובא בספר 'אלפי ישראל' (ח"ב ע' תקע) שעוף זה ששמו כוס, צורתו כצורת כוס וטבעו לצעק בלילה והוא מכסה מבני אדם. וענינים אלו מרמזים על השכינתא בגלותא בבחינת כוס, והיא מכסה מבני אדם, וצועקת בלילה על בני ישראל שנמצאים בגלות. וכן מצינו בתרגום אונקלוס (ויקרא יא, יז) שמתרגם על עוף הכוס קריא, וקריא מרמז על קריאה וצעקה. וכן מצינו בגמרא (נדה כג.) שעוף הקריא משנה מכל העופות, בזה שענינו הולכות לפניו כשל אדם, ולחיינו זקופין כשל אדם. ויש כאן רמז על בחינת "**יפה עינים**" שנאמרה על דוד המלך. ורואים שם מהגמרא שיש נפקא מינה להלכה מזה שעופות אלו דומים לאדם. שאם אשה תפיל ולד כצורת עופות אלו תהיה טמאה טמאת לדה. ורואים שהגמרא שם מקשרת הלכות ששייכות ליסוד שבמלכות, עם כוס וינשוף. וכן מזכר שם בסוגיא שרבי ירמיה נסה להביא את רבי זירא לידי גחון וצחוק. ובארנו שהצחוק שייך ליסוד שבמלכות. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שרות שהולידה את מלכות בית דוד, בגימטריא עוף הינשוף. וכתבו לי דבר פלא שקרה בירושלים אחרי פטירת הגאון רבי הושע ישעיה נויבירט זצ"ל בפרשת חקת תשע"ג שנכנס עוף ינשוף לבית הכנסת הגר"א בשכינת בית וגן ששם היה הרב זצ"ל מוסר שיעורים, והעוף התמקם על ארון הקדש כמה ימים ומאן לצאת. ושם הרב זצ"ל מרמז על ב' פעמים שם שפ"ו כדלעיל, ויש לו בשני השמות תוספת י"ה, המסמלים את צד הקדשה שבשם שפ"ו בבחינת י"ה יושיעך מעצת מרגלים, שמשה אמר ליהושע, וכן הרב חי פ"ו שנים. וכן ינשוף אותיות וינפש שנאמר על שבת קדש, והרב זצ"ל עסק בהלכות שבת כידוע. וכן מצינו בגמרא (ביצה טז.) "**שבת וינפש**" בין ששבת, ווי אבדה נפש, ומרמז על פטירת הצדיק. וכן מצינו ברש"י (שמות לא, יז) "**וינפש**" כתרגומו ונח', כל לשון נופש הוא לשון נפש שמשיב נפשו ונשימתו בהרגיעו

מַטְרַח הַמְּלָאכָה. וּמִבְּאֵר לַדְּבָרֵינוּ דְנִפְּשׁ מִסְמַלְת אֶת הַמְּלָכוֹת, שֶׁהִיא בְּבַחֲיַנַת נִקְבָּה וּכְשֵׁישׁ לָהּ יְחִיד כְּגֹון בְּשַׁבַּת וְהִיא מִקְבֵּלַת זָכָר שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַת אוֹת ר' שְׁנִכְנֶסֶת בְּתוֹךְ הַנֶּפֶשׁ, נִהְיָה נֹפֶשׁ וּרְגִיעָה. בְּסוּד "וַיִּנְפֹּשׁ" שֵׁישׁ בְּשַׁבַּת. וְלִכֵּן שֵׁם שַׁפ"ו נִרְמַז בְּנוֹפֶשׁ, כִּי נֹפֶשׁ מִסְמַל מִצֵּב שֶׁל שְׁלֵמוֹת בְּמִלְכוּת כְּשֵׁישׁ לָהּ יְחִיד, וְהִיא מִקְבֵּלַת אֶת הַשְּׁפַע מִהַנ' שְׁעָרֵי בֵינָה, וְזֶה הַסוּד שֶׁל נֹפֶשׁ שֵׁישׁ בּוֹ אוֹתִיּוֹת שַׁפ"ו שְׁמִקְבָּלִים מִהַנ'.

אם נתרגם ללשון הקדש את האותיות די אָנ אַיִי נקבל אותיות שם אדנ"י.

וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבְרָהָם פֶּלְדְּמָן שְׁלִיט"א שֶׁהִשְׁתַּלְּשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת הַשֵּׁם דִּי אָנ אַיִי לְמַעַרְכַּת הַדָּם וְהַעֲצָמוֹת הַפְּרָטִית שֶׁל כָּל אֶחָד, הֵינּוּ שְׂדֵנֵךְ הַבְּדִיקָה הַזֹּאת יְכוּלִים לְזַהוֹת גּוֹפּוֹת נִפְטָרִים אוֹ אַבְרָיִם לְדַעַת מִי הֵם, כִּי יֵשׁ לְכָל אָדָם מַעַרְכַּת דִּי אָנ אַיִי פְּרָטִית מְשֻׁלוֹ שְׂאִין לֵאמֹר אֶחָד אַחֵר בְּעוֹלָם. וְאֵם נִתְרַגְּם לְלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ אֶת הַאֹתִיּוֹת דִּי אָנ אַיִי נִקְבָּל אוֹתִיּוֹת שֵׁם אַדְנ"י. נִרְאֶה לְבָאֵר כִּינּוֹן שְׁכָל הַנְּשֻׁמוֹת נוֹלְדוּ מִשֵּׁם אַדְנ"י הַמְּסַמֵּל אֶת סְפִירַת הַמְּלָכוֹת, לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם אַדְנ"י פְּרָטִי שְׁשֵׁם שְׂרִשׁוֹ בְּסְפִירַת הַמְּלָכוֹת, וּמִזֶּה הִשְׁתַּלְּשַׁל בְּגִשְׁמִיּוֹת הַדִּי אָנ אַיִי הַפְּרָטִי שֶׁלוֹ.

הושלמה בס"ד סדרת שיעורי וידאו במאמר הגאולה בתשע"ב 26 שיעורים ניתן להוריד בארכיון דלקמן.
הופיע מאמר הגאולה המלא והמעודכן מעומד מחדש בשנת תשע"ג, ניתן לקבל בבקשה למייל.

יצאו לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343

חדש: סדרת שיעורי וידאו חדשה בספר סוד החשמל מהתחלה עם הוספות חדשות. ניתן להוריד בארכיון ולעקוב מידי פעם על הוספת שיעורים חדשים.

הוקם בס"ד ארכיון לעלוניים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד.

קישור לארכיון:

<https://docs.google.com/folder/d/0B5g5K6Iej11tT3Z0M2NOVnJZX3c/edit>

הערה חשובה: בשיעורי הוידאו המופיעים בארכיון סוד החשמל ישנה תופעה שכל שיעור מתחיל שוב בגמר השיעור בלי פס קול. ובעצם כל שיעור הוא קובץ כפול שחוזר על עצמו. ובהורדת השיעור למחשב התופעה נעלמת.

נודה מאד לכל מי שישלח הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל: 0573109982.

או במייל fish@neto.net.il ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בבקשה למייל.

מאמר לפרשת בלק על דרך ההלכה והפלפול. מאת הר"ג ר' מרדכי קרליבך שליט"א מחבר הספרים 'חבצלת השרון'

[המאמר מוגש בשינויי עריכה קלים לתועלת הקוראים].

משה כתב ספרו ו'פרשת בלעם'

מצינו בגמרא [ב"ב יד.] משה כתב ספרו ופרשת בלעם, ופרש"י [ד"ה ופרשת] נבואתו ומשליו, אף על פי שאינו צרכי משה ותורתו וסדר מעשיו, ומבואר דפרשת בלעם היינו פרשה הכתובה כאן, ומצינו בגמרא חולין ס: הרבה מקראות שראוין לשרפן והן הן גופי תורה, ופרש"י (ד"ה הרבה) הרבה מקראות יש שדומה לקוראיהן שאין להם צורך בתורה וראוין לישרף, ובאמת טעמים גדולים תלויין בהם, ועל חת"ס יו"ד סי' שנ"ו, וצ"ע שהרי כל התורה תורת משה.

והריטב"א כתב דעל כרחק אין זה פרשה זו האמורה בתורה, דפרשה זו כתבה הקב"ה כשאר כל התורה, אלא פרשה אחרת היא, וראיתי מובא שבמגלה עמוקות פ' ואתחנן אופן קי"ח כתב דהיינו הריגת בלעם שבספר יהושע.

ובמהר"ל בב"ב שם כתב יראה לי שבא לומר כי משה בנבואתו הסכים על כל נבואות בלעם, שכך היה לו מפי הקב"ה, ולא תאמר כתב משה בתורה שכך אמר בלעם, אבל לא הסכים משה בנבואה כך נאמר לבלעם מפי השם יתברך, ולכך אמר שכתב פרשת בלעם שכך נאמר לבלעם מפי הש"י, ועוד שלא תאמר כיון שהיא נבואת בלעם אין זה תורה, על זה אמר משה כתב וכו', שפרשת נבואת בלעם תורה. עכ"ד.

ובמעתיקי השמועה [ע' פ"א] הובא בשם הגר"ח, דכל הנבואות הכתובות בתורה כגון נבואת אברהם ויצחק ויעקב, אזי בשעה שנתנבאו לא חייל בהנבואה שם תורה, ולא היה זה כי אם העתקת נבואה אל פי הנביא, ובשעת מסירת התורה נמסרה למשה נבואה זו בתורת 'תורה שבכתב', אבל נבואת בלעם כבר בשעת הנבואה עצמה חל בה שם תורה, ולזה חולקת פרשת בלעם שם עצמה בתורת 'פרשת בלעם'.

ומבואר לפי דברי הגר"ח בכוונת הכתוב "בכל ביתי נאמן הוא", שנבואת משה לא היתה רק מסירת והעתקת הנבואה מהקב"ה לישראל, אלא שבשעת הנבואה חל בה מיד שם תורה, וזה הכוונה במה שאמרו חז"ל שבאומות העולם קם נביא כמשה ומנו בלעם, שגם היה לו מעלת נבואה זו שכל דיבור נבואתו חל עליו מיד שם תורה, עכ"ד, ואף שנבואת משה גדולה משל בלעם בכמה פנים, מ"מ במעלה זו היתה מעלת נבואת בלעם כנבואת משה.

ובאבי עזרי פ"ז יסודי התורה העתיק דברי המהרי"ל דיסקין בזה, דהנה איתא ביבמות מט: דכל הנביאים נתנבאו באספקלריה שאינה מאירה, והיינו שרואה מראה מסוים, והנביא ברוח שכלו ומעלותיו מפרשו לפי הבנתו, [ער"מ פיה"מ כלים פ"ל, דאספקלריא מלשון ספק ראייה, שאינו נראה בדמותו האמיתי, וער"מ פ"ה איסו"ב הי"א, והארכתי בפ' תצא], ואילו משה ראה את הנבואה באספקלריא המאירה כמות שהיא ברורה.

ולפי זה כאשר כתב משה את נבואת האבות לא היה זה כמעתיק בעלמא את נבואתם, כי הלא משה השיג את הנבואה באופן בהיר יותר וכמעלת נבואתו בעצמו, ובזה חלוקה פרשת בלעם דבלעם עצמו גם הוא נתנבא באספקלריא המאירה, כי אף הוא ראה את דברי ה' ברורים בלא צורך פירוש וביאור, ונמצא שמשעה העתיק פרשת בלעם כמעתיק בעלמא.

והטעם לזה שלא נתנבא הקב"ה אל בלעם כשאר הנביאים, דשאר נביאים אין רואים את הנבואה באספקלריא המאירה,

וצריכים לפרש את הנבואה ברוחב דעתם ושכלם, ואם היה ניתן לבלעם לפרש נבואתו היה מפרשו לרעה, ולכן הניח הקב"ה בפי בלעם נבואה מבוארת, וזהו ענין אספקלריא המאירה שרואה ברור את נבואת ה', ולכן נחשבת פרשה זו כפרשת בלעם ולא כספרו של משה, כיון שמשה לא כתבו אלא כמעתיק נבואתו של בלעם.

והוסיף המהרי"ל דיסקין דבנבואת שאר הנביאים שאין רואין באספקלריא המאירה, נמצא דכל הכרעת נבואתם היא רק בצירוף השגתו של הנביא לבאר הנבואה, ולכן גזירת נביא חוזרת, והיא לא כמו הכרעת אורים ותומים שאינה חוזרת, וכן

נבואת משה ונבואת בלעם שראו באספקלריא המאירה אינם חוזרות, כיון שהם דיבורו של הקב"ה בעצמו ללא כח אחר.

וכן מובא במדרש [ילקוט רמז תשע"א] כשבירך בלעם את ישראל היה קולו הולך שישים מיל כמחנה ישראל, ומצינו גם בנבואת משה [בפסיקתא זוטרתא ריש דברים], שהיה קולו מהלך בכל מחנה ישראל, והביאור הוא משום שנבואות אלו היו דיבורו של הקב"ה, וגוף הנבואה נעתקת מפי הגבורה אל כל ישראל דרך גרונו של משה, ובתנחומא סי' י"ב נחלקו בזה אם דיבורו של בלעם היה דיבורו של הקב"ה או של מלאך, וז"ל שם, וישם ה' דבר בפי בלעם וכו', רבי אליעזר אומר מלאך היה מדבר, ור' יהושע אומר הקב"ה שנאמר שוב אל בלק וכו'.

והמגיד מדובנא בספרו אהל יעקב פרשת דברים, מביא ששמע מהגר"א, שבכל התורה היו ישראל שומעין את דיבורו של הקב"ה דרך גרונו של משה, ואילו משנה תורה היה הקב"ה מדבר עם משה, ואח"כ היה משה משמיע את דברי התורה לישראל, והיה זה מסירת נבואה כנבואת שאר הנביאים, וקשה מהפסיקתא הנ"ל שהקב"ה דיבר מתוך גרונו של משה נדרש מן הכתובים ב'פרשת דברים' במשנה תורה, ועי' אמרי חן סי' ס'.

ובספר נחלת יעקב [לבעל הנתיח"מ], כתב לבאר כוונת אמרם שמשה כתב ספרו ופרשת בלעם, לפי שודאי לא אמר בלעם את דבריו כלשון הכתוב בתורה, וראייה לזה, דהלא ודאי לא היה בלק מבין לשון הקודש, ומשה כתב כוונת ההשגה שהשיג בלעם בנבואה בלשון זה הכתוב בתורה, שבזה יש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של רמזי סודות, וזהו להיפוך ממש מדברי המהרי"ל דיסקין.

ונראה להוסיף, מדוע נבואתו של בלעם היא כנבואת משה, דהנה לא זו בלבד שבלעם ראה נבואה זו באספקלריא המאירה כענין נבואת משה, אלא דמיד עם אמירת נבואה זו של הברכות חייל בה שם תורה, וכדברי הגר"ח בביאור הכתוב בכל ביתי נאמן הוא, דהיינו דכל נבואה של משה חייל בה מיד שם תורה, וכיון דחלות שם תורה נשלמה עם אמירתו של בלעם, אשר לכן נקרא ספר זה לעצמו בתורת פרשת בלעם.

ומצינו בגמרא [שבת נה.]. מעולם לא יצאה מדה טובה מפי הקב"ה וחזר בו לרעה, חוץ מפעם אחת כמבואר שם בסוגיא, וכן בברכות ז. כל מה שיצא מפי הקב"ה אפילו על תנאי נתקיים, ואך דפעמים שהחטא גורם כמבואר בברכות ד., וכתב הר"מ בהקדמה לפיה"מ דכאשר נאמר בנבואה למסרה למקבל הטובה, אף החטא אינו גורם לבטל הטובה.

ובחידושי מרן רי"ז הלוי בפרשה זו הביא בשם הרשב"ם בביאור הכתובים שם, שאחר שבלעם ברך את ישראל חזר בלק ואמר לבלעם לקלל אותם, והשיב לו, לא איש אל ויכזב וכן אדם ויתנחם וגו' הנה ברך לקחתי וברך ולא אשיבנה, והיינו משום הברכה שבירכם תחילה, ושוב לא ינחם על הטובה, עכ"ד, ולכאורה כ"ז דוקא לענין החזרה מן הטובה, אך מ"מ אפשר שהחטא יגרום לבטלה כשאר כל הנבואות וכנ"ל.

אשר לכן נתנבא הקב"ה אל בלעם נבואה זו באופן נבואת משה, דמיד עם הנבואה חייל בה שם תורה, דבזה נראה דאף אין החטא גורם, דכלל זה נאמר דוקא לענין נבואה, אך התורה נצחית היא ואינה בטילה לעולם.

ספר תורת משה ופרשת בלעם

לולי דמסתפינא הוי אמינא להוסיף בביאור ענין פרשת בלעם, דהנה איתא במכילתא דרשב"י בפרשת בשלח, זכרו תורת משה עבדי וגו', וכי תורת משה היא, והלא תורת ה' היא, שנאמר תורת ה' תמימה, אלא לפי שנתן נפשו עליה נקראת על שמו, והיכן נתן משה נפשו על התורה, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, ואומר ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה, וכן איתא בעוד הרבה מדרשים.

והנה זה פשוט דענין זה שנקראת התורה על שמו לפי שמסר נפשו עליה, אין הכוונה בזה שמסר נפשו כדי ללמוד התורה, דלימוד תורה הוא חיובא דגברא, ואינו מן הדין שהתורה עצמה תהא נקראת על שמו, אלא מסר נפשו על התורה עצמה, ללמדה לישראל, וכמו כל הדברים שמנו שם במכילתא, שמשא מסר נפשו על ישראל, ונקראו על שמו, וכן דוד המלך מסר נפשו על בנין המקדש, ונקראת על שמו, וזה פשוט.

והביאור עפ"י הא דאיתא בספרי פרשת האזינו על הכתוב יערף כמטר לקחי, וזה לשונו, אמר להם משה לישראל, שמא אין אתם יודעים, כמה צער נצטערתי על התורה, וכמה עמל עמלתי בה, וכמה יגיעה יגעתי בה, כענין שנאמר ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה, ואומר ואשב בהר ארבעים יום וארבעים לילה, נכנסתי לבין המלאכים ונכנסתי לבין החיות ונכנסתי לבין השרפים, שאחד מהם יכול לשרוף כל העולם כולו על יושביו, כענין שנאמר שרפים עומדים ממעל לו, נפשי נתתי עליה, דמי נתתי עליה, כדרך שלמדתי אותה בצער כך תהיו למדים אותה בצער, ע"כ דברי משה רבינו בספרי שם.

הרי דלולא מסירות נפשו של משה לא היתה תורה בישראל, והיינו שהתורה היתה נשארת בעליונים כתביעתם של המלאכים בשבת פח. להקב"ה 'תנה הודך על השמים', ואמר לו הקב"ה למשה להשיב להם, והיה ירא שישרפוהו בהבל שבפיהם וכו', יעו"ש ובמהרש"א, ורק ע"י מסירת נפשו של משה על כל הטירחות והיגיעות שיגע בה, ירדה תורה למטה לארץ, הרי דע"י יגיעת נפשו של משה נתקיימה בישראל התורה עצמה.

מענה י"ל דכוונת אמרם משה כתב 'ספרו' היינו ספר 'תורת משה', ו'פרשת בלעם', כי תורת משה לא איקרי אלא התורה שעליה יגע וניתנה לו במתנה, ואילו פרשת בלעם נקבעה כתורה בנבואת בלעם עצמו ולא ע"י משה רבינו ויגיעתו וטירחתו, וכדברי המהר"ל דיסקין הנ"ל, באופן דלפי"ז נמצא דפרשת בלעם לא איקרי ספרו של משה ולא תורת משה, כי אם נשאר בשמו תורת הא' להים, וזהו שאמרו משה כתב ספרו ופרשת בלעם.

נשמח לקבל הארות והערות על המאמר במייל המערכת